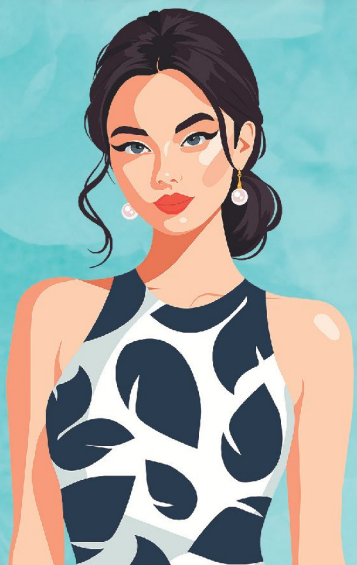

KUNIKOVÁ
KATARÍNA

DIEVČA Z OBRAZU

Vášeň ich
spojila,
tajomstvá
rozdeľili

čítanky

Evitovky

K
Katarína
Kuniková

ISBN 978-80-8254-116-1

D

ievča z obrazu

Epitovky

DIEVČA Z OBRAZU

P

rológ

Drobné, asi štvorročné dievčatko sa pohodlne uvelebilo v babičkinom náručí. Sedeli pod veľkou košatou jabloňou, ktorej konáre sa prehýbali pod tiažou postupne dozrievajúcich plodov. Dievčatko sa blažene zhlboka nadýchlo. Babička voňala rovnako sladko ako jabíčkový koláč, ktorý pred malou chvíľou ešte teplý rozkrájala a položila na porcelánový tanier s drobnými kvietkami.

„Babi, budeš mi aj dnes čítať o škaredom káčatku?“ spýtala sa vnučka.

„Pravdaže, srdiečko. Ale nechcela by si inú rozprávku? Škaredé káčatko poznáš už predsa úplne naspamäť.“

„Nevadí. Káčatko. Káčatko.“ Malá prosebne uprela veľké hnedé oči na tú najláskavejšiu ženu pod slnkom.

„No tak dobre, zase si ma uhovorila. Ideme teda už stýkrát čítať káčatko,“ usmiala sa babička na milovanú vnučku a otvorila starú, vzácnu knihu so zlatou oriezkou, ručne viazanú v bordovej koži.

Knihy s Andersenovými rozprávkami zdobila rodinnú knižnicu vyše sto rokov a prešla rukami niekoľkých generácií. Všetci mali asi najradšej rozprávku O škaredom káčatku, pretože práve tie strany boli najviac opotrebované. Stará dáma opatrne otvorila knihu a elegantnými štíhlymi prstami nalisťovala ten správny príbeh. Melodickým hlasom sa pustila do čítania. Nestihla dokončiť ani prvú vetu, keď sa zo stromu uvoľnilo jedno prezreté jablko a s hlasným buchnutím sa rozplesklo v otvorenej knihe. Ilustrované káčatko dostalo poriadnu ranu a ostalo pochované pod špinavým, ulepeným fľačkom. Obe čitateľky sa od ľaku mykli. Dievčatku vyhrkli slzy a babička v duchu poľutovala už beztak nešťastné káčatko. Vzala zo stola papierový obrúsok, ktorý nachystala ku koláču, a snažila sa odstrániť mokrú škvrnu tak, že obrúsok na ňu opatrne prikladala. Dievčatko vzlyklo už nahlas.

„Ale, prosím tá. Si už veľká slečna, hádam nebudeš plakať, že nás trafilo jedno jabĺčko,“ utešovala babička vnučku napriek tomu, že ju špinavý fľak v knihe zamrzal, „mohlo nám padnúť aj na hlavu, nie?“

„Neplačem preto, ale ona je teraz zranená.“

„Kto je zranený? Tá maľovaná kačička?“

„Nie,“ namrzene povedala malá s nevôľou, že ju babi nepochopila, „tá knižka je zranená.“

„Neboj sa, my ju nejak ošetríme,“ povedala babička a chystala sa pokračovať v čítaní.

Dievčatko už však príbehu prestalo venovať pozornosť.

„Babi, existuje doktorka, ktorá lieči knižky?“

„Fíha, to je zaujímavá otázka,“ poznamenala babička, ktorá svoju vnučku považovala na jej vek za veľmi bystrú, a tak jej aj musela odpovedať.

„Áno, sú ľudia, ktorí majú knihy tak veľmi radi, že ich aj liečia.“

„Aj ja mám veľmi rada knihy. Mohla by som ich liečiť aj ja?“

„Áno, zlatko, ale neskôr, keď vyrastieš. Určite sú školy, kde tá to naučia. Zatiaľ môžeš dávať pozor na knihy tak, že sa o ne budeš pekne starať.“

„Ja sa o ne pekne starám.“

„Viem, že áno. Si veľmi múdre a poriadne dievčatko.“

„Tak ja teda budem doktorka kníh.“

„To je krásne a ušľachtilé povolanie. A vieš, že si tá viem predstaviť ako reštaurátorku už teraz?“

„Reštau, reštaulá...“ Malá sa pokúšala vysloviť nové, neznáme slovo.

Babička sa usmiala, ale nezasmiala. Nikdy sa vnučke nevysmievala, keď niečomu neporozumela, ale snažila sa jej to vysvetliť.

„Tak sa hovorí ľuďom, ktorí liečia staré veci. Napríklad obrazy, sochy alebo aj knihy.“

Dievčatko premýšľalo.

„Tak čo, dočítame tú rozprávku, alebo už ideme dovnútra? Asi by sme mali. Pozri, ako sa nám zamračilo. O chvíľu sa asi rozprší.“

Obe sa pozreli dohora na tmavé, ťažké, vodou nasiaknuté mračná.

„Ja mám dážd' rada, babi, ty nie?“

„Čoby nie, aj ja ho mám rada. Dážd' je krásny a veľmi potrebný, ale toto vyzerá na poriadny lejak. Radšej podme dnu. Na, vezmi knihu, ale dávaj pozor, nech ti nespadne, lebo by sa mohla poškodiť ešte viac,“ upozornila malú babička. „Pomôžeš mi, ja zoberiem koláčiky a dáme si k nim dobrý kamilkový čajík.“

Dve osoby, ktoré sa navzájom veľmi ľúbili, vošli spoločne do domu.

Ktovie, čo by povedal Isaac Newton na to, ako raz jeho teória gravitácie na základe spadnutého jabĺčka ovplyvní život jedného malého dievčatka.

1.

Scarlet dostala krstné meno podľa hlavnej hrdinky z knihy *Odviata vetrom*. S jednou výnimkou. Scarlett od Margaret Mitchellovej sa písala s dvomi „t“ na konci. Hoci mala Scarlet svoje meno rada, presne táto výnimka sa jej vôbec nepáčila. Možno, keby jej dali meno s dvomi „t“, bola by dokonalejšia. Ako fiktívna Scarlett z Tary. Tá dokázala očariť každého, kto jej vošiel do cesty. Skutočná Scarlet verila tomu, že krstné mená môžu ovplyvniť ich

nositeľov a definujú ich charakter. No aj tak bola presvedčená, že jej meno je to najatraktívnejšie, čo má, a vďačila zaň svojej babičke, hoci si ju takmer nepamätala. Scarlet si o sebe myslela, že je celkom nenápadná na rozdiel od svojej atraktívnej mamy, Stelly, ktorá sa, mimochodom, tiež písala s dvomi „l“. Stella bola úžasná, ale Scarlet si svoju nenápadnosť vybrala viac-menej sama. Nechcela sa podobať svojej výstrednej mame a ani nemala záujem s ňou súperiť.

Scarlet nebola vysoká ani nízka, štíhla ani tučná, vlasy nemala krátke ani dlhé, tmavé ani blond. Bola úplne obyčajná a celkom jej to vyhovovalo. Rada splývala s davom. V podstate sa tak aj celý život správala. Nenápadne. Mama jej napriek tomu neustále zdôrazňovala, že je krásna, iba potrebuje trochu nakopnúť talent na lepšie zviditeľnenie. Scarlet sa zviditeľňovať nechcelo. Ale jej mama... So svojou nevinne dievčenskou tvárou, s dlhými hustými blond vlasmi a postavou gymnastky stále dokázala pobláznit' mnohých mužov. Starších, ale i Scarletiných rovesníkov. Možno práve to bol dôvod, prečo sa potrebovala od mamy odlišovať. S mužmi jej to nikdy nejako extra nešlo. Ak sa aj našiel niekto, komu sa páčila, nedokázala od neho prijať ani ten najmenší kompliment bez rozpakov. Na vysokej škole mala celkom vážnu známosť, ale Scarlet bola z toho vzťahu dosť rozčarovaná a ukončila ho skôr, než by skončila s úplne zlomeným srdcom. Jedným z dôvodov bol pocit, že jej frajer

viacej vyvaľuje oči na jej mamu ako na ňu. Čomu sa síce vôbec nečudovala, ale láska by si nemala dávať podmienky na výzor. Na počudovanie, Stella vtedy na ňu vôbec nehučala. Keď sa jej Scarlet spýtala, ako to, že nie je sklamaná z jej rozchodu, keď si konečne niekoho našla, Stella len mávla rukou.

„Ten šašo tá vôbec nebol hoden, dobre si urobila.“ Stella dcéru neskutočne ľúbila a ani za svet by ju nebola zranila tým, že by jej povedala, čo si už Scarlet aj sama všimla. Druhým z dôvodov bola partnerova arogancia a presvedčenie, že jeho študijný odbor je oveľa dôležitejší a zmysluplnejší ako ten jej, čo dával Scarlet patrične najavo. Stále mal uštipačné poznámky a jej prácu znevažoval. A práve tento druhý dôvod bol pre Scarletin odchod rozhodujúcejší.

Scarlet milovala knihy, umenie a históriu. Jej rozhodnutie študovať reštaurátorstvo teda nikoho neprekvapilo. Scarlet získala diplom z reštaurovania papiera, knižnej väzby a pergamenu. Bolo to ešte pomerne nové, náročné štúdium a v tom roku ho okrem Scarlet dokončila len jedna spolužiačka. Na vysokej škole výtvarných umení sa Scarlet zoznámila s vtedajším frajerom, ktorý študoval reštaurovanie maľby, a práve to sa neskôr stalo predmetom ich nezhôd. On totiž obrazy považoval za vyššie umelecké diela, staré knihy dehonestoval a nad Scarlet sa neustále vyvyšoval. Jedného večera, keď sa práve snažila opatrne zafixovať poškodený chrbátik knihy, jej za chrbtom zahučal, že to u nej smrdí

ako v zatuchnutej pivnici. Tak sa zľakla, že už beztak poškodený dvestoročný chrbát sa jej rozlomil na tri časti. Povestná posledná kvapka trpezlivosti pretiekla a Scarlet sa rozhodla seba a svoj smrad preniesť do Talianska.

Strávila zopár mesiacov na jazykovom pobyte v Padove, na jednej z najstarších univerzít na svete. Neskôr sa presunula do Toskánska a práve tam nechala svoje srdce. Nie mužovi, na to už bola príliš opatrná, ale mestu Siena. Len čo prekročila jej kamenné hradby, gotická Siena ju už zo svojho náručia nepustila. Úplne porozumela tomu, prečo sa Siena stala rovnocenným súperom renesančnej Florencie. Scarlet učarovali malebné historické štvrte, stále obývané hrdými a pyšnými obyvateľmi. Každá štvrť, Talianmi nazývaná kontráda, mala svoj vlastný príbeh, erb, znak a vlajku, ktorými sa honosili hlavne počas Palia, konských dostihov na námestí Piazza del Campo, ktoré sa konali dvakrát do roka.

„To hádam ani nie sú Taliani,“ podotkol opovržlivo jej kamarát Sergej. Narážal hlavne na to, že ich obyvateľov nezaujímal v Taliansku taký populárny futbal, ale iba kone. Pre kone sa dokázali hádať na život a na smrť, správali sa ako znepriatelené klany Capuletovcov a Montagueovcov z Rómea a Júlie. Scarlet boli kone aj Sergejov futbal ukradnuté. Fascinovala ju dokonale zachovaná gotická architektúra mesta. Siena bola naozaj klenotom Talianska. Scarlet sa dokázala motať jej úzkymi uličkami celé

hodiny. S úsmevom pozorovala domácich, ako si v starobylych okienkach popíjajú kávičku a cez ulicu si vymieňajú najnovšie klebety. Kochala sa krásou budov, kde stále sídlili najstaršie banky sveta, ktoré dali kedysi Siene prívlastok bankárske mesto. Navštevovala miestnu knižnicu, ktorá disponovala obrovským množstvom informácií o svetoznámych maliaroch, študovala fresky a gotické maľby. Obdivovala baziliku Cateriniana, v múzeu Santa Maria della Scala podrobne študovala históriu tohto úchvatného mesta. Páčili sa jej sochy, ktoré sa na rozdiel od tých renesančných z Florencie usmievali. Tváre madon zo Sieny mali bohatý emočný výraz, akoby ich pery boli v pohybe a Scarlet rozprávali svoj starobylý príbeh. Sergej kamarátku často volal do miestnej vínotéky, no ona sa venovala iba umeniu, histórii a dopĺňala si jazykové medzery.

„Scarlet,“ podpichoval ju, „vieš, že sa správaš ako bigotáci v šestnástom storočí?“

„Prečo práve v šestnástom?“

Sergej bol spokojný, že sa mu podarilo upútať jej pozornosť, pretože upútať pozornosť Scarlet sa väčšinou podarilo iba tým, že niekto spomenul historické fakty.

„Lebo dovtedy boli obyvatelia Sieny normálni. Ach, kiežby som tak mohol cestovať v čase,“ povzdychol si teatrálny Sergej, „vtedajšie konkubíny sa tešili väčšej pozornosti a mali vyššie postavenie ako právoplatné manželky. Tí vtedy zvyška kašľali na pápeža.“

„Čo to má spoločné so mnou? Nie som bigotná katolíčka.“

„To nie, ale v kuse si zavrtaná v knihách alebo v múzeách a na zábavu si čas nenájdeš.“

„A kto bol s tebou na karnevale v Benátkach?“

Sergej mávol rukou a viac s ňou nestrácal čas. Ona, naopak, všetok svoj čas venovala mestu. Dlhú sa vážne pohrávala s myšlienkou, že v Siene zostane, napriek tomu, že obyvatelia Sieny boli príliš uzavretí, pyšní na svoj pôvod a hocikoho medzi seba nepustili. Aj keď ten hocikto bol niekto, čo už o ich histórii vedel viac ako oni sami. Lenže... Scarlet nedokázala opustiť svoju bláznivú mamu. Tak sa vrátila domov. Žiaľ, Scarlet pochádzala z mesta, ktoré malo síce bohatú históriu, ale žiadne vychýrené múzeum či masami navštevovanú galériu. Mesto jednoducho nemalo dostatok finančných prostriedkov a nedokázalo naplno využiť svoj potenciál jedného z najstarších miest v krajine.

Scarlet sa po návrate z Talianska zamestnala v Krajskom archíve. Lenže ani štátny archív dokonale nespĺňal jej predstavy o ideálnej práci reštaurátora. Realita bola úplne iná ako skutočnosť. Stále bojovali s nedostatkom financií. Keď si spomenula, koľko finančných prostriedkov investovali do záchrany histórie Taliani, prišlo jej až nevoľno. Tak archív po roku opustila, za nevôle obľúbeného docenta, ktorý ju naučil naozaj veľa, ale viac sa jej tam nedalo dýchať. Ona potrebovala slobodu. Slo-

bodu v práci a v tvorivosti. Založila si svoju vlastnú živnosť. Získať zákazku nebolo jednoduché, bola mladá, nemala ešte žiadne zázemie. Rozhodla sa preto, že sa zamestná na polovičný úväzok ako turistická sprievodkyňa. Keď v novinách našla inzerát, že mestská informačná agentúra hľadá sprievodkyňu, bolo rozhodnuté. V tej chvíli to bolo pre ňu najideálnejšie riešenie. Mala patričné vzdelanie, vedela pútavo rozprávať a ovládala tri cudzie jazyky. Vďačila za to jazykovému pobytu v Taliansku, babičke, ktorá jej čítala rozprávky v nemčine, a aj svojej mame, ktorá jej už ako štvorročnej zabezpečila súkromnú vychovávateľku, ktorá so Scarlet neprehovorila jediné slovo v jej materinskom jazyku. Doteraz si Scarlet pamätala, koľko sa naplakala. Cudzia teta bola veľmi prísna, ona jej nerozumela ani slovo a Scarlet si dlho myslela, že učiteľka patrí do tajného spolku bosoriek. Veď v každej rozprávke mali strigy bradavice a jej učiteľka mala až štyri. Sťažovala sa mame, ale tá nepoľavila. Teraz jej bola za to vďačná, pretože to bol pre Scarlet obrovský benefit.

Práca sprievodkyne ju zo začiatku bavila a naplňovala. Približovala sa ňou najbližšie k svojim láskam, k histórii a k umeniu. Niekedy jej však klienti dávali poriadne zabráť. Hoci si nepretržite rozširovala obzory, študovala históriu mesta a vo voľnom čase navštevovala archív, aby návštevníkom ponúkla čo najpútavejšie rozprávanie, ľudia boli čoraz povrchnejší a nevšímavejší. Do svojich prehliadok sa

snažila zakomponovať rôzne tajuplné záhady mesta, pretože tam dokázala udržať pozornosť publika najlepšie. Ľudí vždy fascinovalo tajomno. A ak bolo to tajomno pretkané nejakým nešťastím, zlom či prekliatím, o to to bolo pre divákov zaujímavejšie a pútavejšie.

2.

Skupina študentov sa tvárila, že prehliadku jej milovaného mesta dostala za trest. Nemohli tušiť, že za rovnaký trest ich považuje aj Scarlet. Decká v predmaturitnom ročníku boli najhoršie. Počas jej výkladu sa väčšinou hrali s mobilmi a robili si stupídne selfíčka. Napriek tomu sa snažila svoju prácu odvieť do konca najlepšie, ako vedela, a občasné drzé poznámky deciek ignorovala.

„V tomto dome kedysi bývala stredoveká bosorka Kata. Stačilo jej iba zopár bylinných prísad, ktoré uvarila podľa tajného receptu, a potom odslúžila čiernu omšu za nepriateľa. Ten do roka a do dňa zomrel v ukrutných bolestiach. Vraj ju kvôli jej službám vyhľadávali viacej muži ako ženy. Väčšinou nemohli znieť, ak ich odmietla nejaká deva v okolí. Zaplatili Kate a tá im potom škodila. Dievčatám sa pokazila pleť, vypadali im zuby i vlasy, a preto ich potom ľudia tiež považovali za bosorky. Čo sa v stredoveku dialo s bosorkami, vám asi hovoriť nemusím.“

„To je nespravodlivé,“ poznamenala jedna študentka, „vždy na všetko doplatia iba ženy.“

„Ani nie. Bosorka Kata si rovnako dobre zgustla aj na pánoch. Tí, ktorých prekliala, vraj úplne prišli o svoju mužnosť.“

Túto povesť nasmerovala k študentom, ktorí v jednom kuse vyrušovali. Trochu sa jej podarilo upútať ich pozornosť. Zozadu sa ozval tlmený smiech. Hlavne na poznámku o mužnosti.

„Takže vy hovoríte, že v tomto meste si kedysi chlapi vôbec nefikli?“ Jeden zo študentov sa jej provokatívne pozrel do očí.

„Ty by si chcel opichať štrbavú, plešatú ženskú s rapinami?“ pridal sa ďalší.

Študenti sa začali smiať. Scarlet si už nebola celkom istá, či urobila dobre, keď spomenula práve túto povesť.

„Nie, to by musela prekliat' všetkých. A až taká krutá zase nebola. Hovorilo sa, že samotnej Kate najviac ležali v žalúdku klebetnice,“ krátko sa pozrela na skupinu najuhovorenejších dievčat, „a muži, ktorí boli arogantní a donášali klamstvá vtedajším mocipánom.“

„Tak to bola celkom spravodlivá. Bonzákov nemá rád nikto. Čo, Béďo?“ ozval sa jeden z chlapcov, ktorý zároveň zožal potlesk od triedy a smrtiaci pohľad od chlapca, ktorý bol pravdepodobne Béďo.

„No našťastie žijeme v súčasnosti a nič také nám nehrozí, čo, Tamara?“ Jeden z chlapcov chytil spolužiačku za zadok. Tá sa na neho zahnila, ale tak láskavo, že ho vlastne povzbudila.

„Nebola by som si až taká istá,“ poznamenala Scarlet, „nedávno tu boli ‚lovci duchov‘ a tí tu zaznamenali zvláštne paranormálne javy s ťažkou, negatívnou energiou. Vraj aj tí najsmelší odchádzali s maličkou dušičkou a s husou kožou po celom tele. Písali o nás aj v novinách. Vygooglite si. Trochu strašidelné, ale nesmierne zaujímavé.“ Scarlet sa so zadostúčením pozrela na pár zamračených študentov.

„Tak ale to sú iba také báhorky pre naivných hlupákov,“ poznamenala jedna dievčina, no nie príliš istým hlasom.

„Áno, už som niečo podobné videl v mnohých videách,“ pridal sa k nej spolužiak, „ale väčšinou to boli podvrhy a triky.“

„Možno áno, možno nie,“ zakonontrovala Scarlet, „napokon, môžete si to vyskúšať. Lovci duchov stále hľadajú dobrovoľníkov na podrobné skúmanie strašidelného domu. Pokojne sa prihláste a môžete ich tvrdenia vyvrátiť. Odborníkov nie je nikdy dost'. Ja vás odhovárať určite nebudem, no v tomto prípade by som to naozaj neriskovala.“

Decká čosi zašomrali.

„Tak, myslím si, že som sa s vami podelila o všetky moje poznatky o histórii mesta. Prehliadka sa blíži ku koncu. Má ešte niekto z vás nejaké otázky?“

„Kde je tu záchod?“

„Kde si môžem vypiť dobré pivo?“

„Kde nájdem nejaké dobré značkové handry?“

Scarlet si vzdychla. Vždy to bolo takto. Až na pár výnimiek. Trpezlivo všetkým odpovedala na otázky, ktoré nemali nič spoločné s jej profesiou, a s úľavou decká odovzdala triednemu učiteľovi.

Začalo jej škvŕkať v bruchu. Dnes to bola našťastie posledná skupinka. Zapísala si odchod v práci a pobrala sa domov. Hoci to mala pekný kúsok, auto nechala stáť v garáži. Jej starostlivá mama jej kúpila bezpečné Volvo, lebo bola presvedčená, že práve také auto Scarlet potrebuje. Scarlet ju darmo odhovárala, že ak jej chce kúpiť auto, poteší ju niečo šikovné, menšie, s čím bude uličkami malého mesta dobre manévrovať a všade zaparkuje. Mama si to vysvetliť nedala a jedného dňa jej pred dverami zazvonil cudzí muž a odovzdal jej kľúče od auta. V práci bola na Volve iba raz. Pomaly každý dospelý

člen rodiny v ich meste vlastnil auto. Všetky parkovacie miesta boli vždy obsadené a s objemným Volvom sa jej miesto hľadalo naozaj ťažko. Najbližšie parkovanie našla kilometer od práce, a to by už bola z domu prišla aj peši.

Odomkla si dvere na byte, ktorý jej odkázala babička v závete. Atraktívny starý byt s vysokými stropmi, originálnymi pôvodnými oknami a drevenými okenicami bol súčasťou štvorbytového obytného domu na lukratívnom mieste v historickom centre mesta. Scarlet niekedy rozmýšľala, či sa sem vôbec hodí. Nie byt, ona. Vedela oceniť nádheru týchto stavieb, napriek tomu bola presvedčená, že by sem lepšie zapasovala jej mama. Vždy dokonale upravená dáma v značkových kostýmoch, ihličkových lodičkách, dekorovaná vkusnými a drahými doplnkami a s každým vlasom na správnom mieste. Scarlet si zvyčajne kupovala konfekciu. Odkopla do kúta obyčajné tenisky, jej najzvyčajnejšiu obuv, na prvom mieste bolo pohodlie. Mama jej stále vyčítala, prečo si nekúpi slušivé lodičky. Nevedela si dosť dobre predstaviť, ako by chodila v topánkach na opätkoch po dlažbe s mačacími hlavami, ktoré pravidelne s turistami brázdila. Mohla si síce kúpiť drahšie tenisky, ale bolo jej ľúto vyhodiť toľké peniaze za svoju v podstate pracovnú obuv. Mama rada míňala, vždy hovorievala, že peniaze musia mať obeh, vtedy majú zmysel. Scarlet míňala peniaze úplne inak. Na cestovanie, na lístky do múzeí, galérií či katedrál. No aj tak najviac peňazí z jej rozpočtu

padlo na nákup zdravotného materiálu. Bol to taký jej súkromný žartík, pretože všetky knihy, ktoré prinavracala do života, nazývala pacientmi. A tie ‚zdravotné pomôcky‘ boli naozaj veľmi nákladné. Keď klientovi veľakrát povedala priebežnú sumu za opravu knihy, díval sa na ňu ako na blázna. Mnohí si mysleli, že knihu iba tak polepí nejakou špeciálnou lepiacou páskou. Preto sa jej jediná spolužiačka na reštaurovanie kníh vykašľala a venovala sa iba poškodeniam alebo konzervovaniu papiera, grafike či akvarelu. Dostala lepšie zaplatené za oveľa jednoduchší výkon. Reštaurovať celú knižnú väzbu bolo omnoho náročnejšie, nielen časovo. Scarlet musela poznať celú skladbu knihy a v prípade starých vzácných kníh by aj malá chybička spôsobila nepredstaviteľné škody. Reštaurátor musel myslieť vždy krok dopredu, predpokladať, ako sa bude vyvíjať krok, dva či tri, vydedukovať správnu metódu. A tá bola väčšinou veľmi drahá. Scarlet bola nesmierne vďačná babičke, ktorá jej okrem bytu zanechala aj celkom slušnú sumu peňazí, ktoré použila na zariadenie domáceho ateliéru a nákup náradia na reštaurovanie. Opäť jej zaškvrkalo v žalúdku. Otvorila retro chladničku bledomodrej farby a skúmala jej obsah. Bohviečo v nej nemala. Potom, že príberá, keď sa v kuse dotláča sprostosťami. Ďalšia z vecí, ktoré jej Stella vyčítala. Vytiahla si škatuľu proteínového nápoja, o ktorom mama tvrdila, že by ho určite mala piť, a priložila si ho k ústam. Vtom

niečo strašne zahučalo, až sa zľakla tak, že si nápoj vychrstla do tváre a obliala si celé tričko.

„Dopekla, už zase,“ zahrešila a utrela si bradu. Vyzliekla si tričko a ihneď ho namočila v umývadle. Rozliaty proteín dokázal poriadne páchnuť. Ani kostný glej z koží alebo rybí glej sa tomu pachu nevyrovnali, hoci Scarletine čuchové bunky boli rokmi už mierne znecitlivené používaním rôznych lepidiel a glejov.

Burácanie v dome pokračovalo. Identifikovala ho ako vrtačku v byte nad ňou. Mama, ktorá vždy všetko vedela, ju už pred dvomi týždňami informovala, že strešný byt má nového majiteľa. Lenže dnes bol piatok a ona si chcela konečne oddýchnuť. Chcela vziať do ruky knihu, vyložiť si nohy a chrúmať keksy. Tých mala vždy dostatok. Pravidelne sa nimi zásobovala, takže sa nemohlo stať, že by v ich prípade nastal výpadok ako trebárs pri tvarohu, jogurtoch a iných mamou preferovaných potravinách. Zeleninu si pre istotu nekupovala vôbec. Vyhadzovala ju z chladničky vždy ako prvú. Šaláty ako vechte, plesnivé uhorky či hnilá brokolica. To bolo zakaždým, keď si povedala, že musí trochu schudnúť. Schudla akurát tak peňaženka, lebo predmet jej predsavzatí skončil vždy v komposte. Jednoducho sa so zeleninou neskamarátila, a hlavne nie vtedy, keď sa do niečoho nasilu tlačila.

D්ර්ර්ර, d්ර්ර්ර, hučala vrtačka naďalej. Scarlet si vložila do uší slúchadlá a pustila si obľúbenú hudbu. Teraz jej už v ušiach znela Adele, podmazaná zvu-

kom vrtačky. Naštvané odhodila slúchadlá, lebo ak by chcela prehlásiť vrtačku, musela by si poriadne pridať na zvuku, a ohluchnúť zase nepotrebovala. A to sa chcela večer pustiť do liečenia veľmi vzácnej knihy v pergamenovej väzbe zo sedemnásteho storočia. Lenže v tomto hluku... Keď liečila knihy, potrebovala ticho alebo príjemnú hudbu. Tie knihy si to zaslúžili. Boli to tí najlepší pacienti na svete. Tichučko a pokorne čakali celé desaťročia či storočia, ranení a ubolení. Neodvrávali a nemudrovali ako ľudskí pacienti. Ticho spolupracovali, ale dnes by to určite nešlo. Nie, dnes to spolu nedajú...

Scarlet, upokoj sa. O pár dní bude hádam pokoj. Keď si už vydržala niekoľkodňové stavebné úpravy, bordel a prach na oknách, ešte niečo azda vydržíš. Nemusíš sa správať ako hysterická stará panna. Vrtanie prestalo presne o desiatej večer.

Charakter, pomyslela si Scarlet. Aspoň, že dodržiava nočný pokoj.

V sobotu ráno, presne o šiestej, sa búšenie vrtačky začalo opäť.

Tak to teda nie. To nemôžu myslieť vážne. Nemohli počkať aspoň do siedmej? Bola naštartovaná, že vybehne o poschodie vyššie a novému majiteľovi či majiteľke poriadne vynadá. Lenže potom zaspätkovala. Aj keď je to neohľaduplné, zákon to povoľuje a ona si zbytočne hneď na začiatok urobí z nových susedov nepriateľov. Pritom by závan sviežeho vzduchu do ich bytovky privítala. V ostatných dvoch bytoch bývali takí starí ľudia, že si ešte určite tykali

s Imhotepom. Ale aspoň mali voči Scarlet výhodu. Hluk im neprekážal. Boli totiž hluchí ako poleno.

Vydržala teda lomoz, ktorý sa prekvapujúco skončil už o ôsmej hodine ráno. Potom konečne nastalo vytúžené ticho. Scarlet si vydýchla, aj keď nerozumela tej logike. Keď susedia potrebovali na prácu len dve hodiny, mohli začať s úpravami aj neskôr. Práce v byte nad ňou ju dokonale prebrali, znovu by nezaspala, rozhodla sa preto tento čas využiť naplno a poriadne si upratať. Neskôr sa vyberie na nákup. Chladnička zívava prázdnotou. Musí urobiť poriadny nákup v supermarkete, nie v miestnej samoobsluže. Aspoň vytiahne z garáže Volvo od mamy. Možno ju aj navštívi. Bude mať radosť, že ju konečne vidí v aute. Keď si splnila všetky domáce povinnosti, napísala si poriadne dlhý nákupný zoznam, osprchovala sa a obliekla si voľnočasové bavlnené šaty s portrétom Leonarda da Vinci, ktoré si ešte ako študentka kúpila vo Florencii. Na nohy si natiahla plátenné tenisky. Vlasy na temene si vypla jednoduchým plastovým štipcom. Rozmýšľala, že sa pramaľuje, ale pohodlnosť zvíťazila. Nechystá sa predsa do divadla. Nasadila si iba slnečné okuliare, aby zamaskovala kruhy pod očami. Vzala si kľúče od auta a zamkla byt.

Kým prišla k neďalekej garáži, kde parkovala auto, spustil sa silný lejak. To sa môže stať iba jej. Pozrie sa z okna, vonku bezoblačno, vyjde von a ihneď sa zamračí. Pritom to s ňou malo pramálo spoločné.

Bol stred apríla, na to obdobie bola teplota síce veľmi príjemná, ale často atakovaná silným vetrom, ktorý v pravidelných intervaloch prinášal dážď. Garáž si Scarlet musela prenajímať a mesačne ju stála nemalé peniaze. Byt mala síce lukratívny, lenže nevýhodou starých bytov bolo, že kedysi stavitelia nerátali s toľkými parkovacími miestami. Výjazd z garáže bol trochu problematický, ale zvonku mala primontované zrkadlo, ktoré jej umožňovalo lepšie vidieť. Dal jej ho tam mamin bývalý frajer, náčelník mestskej polície. Usúdil, že by sa Scarlet mohlo zísť. Zrkadlo zostalo, frajer nie.

„Nedokázal ma rozosmiať,“ zdôverila sa Stella dcére.

Scarlet ho ľutovala, pretože si ho obľúbila. Napokon, ako všetky mamine známosti. Mama si vedela vyberať. Scarlet si všimla, že panoramatické zrkadlo je prasknuté. Skoro ako mamino srdce. No nič. Dá si lepší pozor. Premýšľala, akému vandalovi už len mohlo prekážať obyčajné zrkadlo, a opatrne začala cúvať z garáže. Hneď ako vyšla von, automatika spustila zadný stierač. Okno bolo ešte suché, škrabot stierača vyslal nepríjemný zvuk. Mykla sa a stierač vypla.

Prásk, bum.

Čo... to... dopekla spravila?

V jednej chvíli sa udialo veľa vecí naraz. Ako prvé sa Scarlet roztriasli ruky na volante, potom jej vynechalo srdce a nakoniec sa jej zatmelo pred očami. Nie, nezatmelo, to si len basa sprostá v prítmí

garáže nezložila slnečné okuliare. Ak by to urobila, možno by si všimla chodca, prechádzajúceho popred jej garáž. Vypla motor, zatiahla ručnú brzdu a roztrasená vybehla na ulicu. Na ceste ležal muž, zakrvavený, ruky groteskne skrútené pod sebou. Scarlet ani sama nevedela, ako sa jej trasľavými prstami podarilo vytočiť záchranku a koktavým hlasom privolať pomoc. Nemôže iba tak nečinne čakať, kým príde pomoc. Snažila sa rozpomenúť na kurz prvej pomoci, ktorý absolvovala aspoň pred sto rokmi. Klakla si, tvrdý asfalt jej vtlačal do kolien ostré pichľavé kamienky. Nedbala na bolesť a sklonila sa k chlapovi. Za krk jej stekali husté kvapky dažďa. Muž na chvíľu otvoril oči, prekvapene sa na ňu pozrel, ale vzápätí mu pohľad zhasol ako fakľa.

„Panebože, vydržte! Prosím, nezomrite mi tu!“ vykrikla v panike.

Ešte viac sa rozpršalo. Dážď bol taký hustý, že vyzeral tak, akoby vytvoril oporný stĺp k nebesám. Obaja boli úplne premočení. Scarlet ostávalo veriť, že ak ten muž prežije náraz Volva, tak neumrie na zápal pľúc. Podoprela mu hlavu do mierneho záklonu, palcom a ukazovákom mu stlačila nos a druhou rukou mu otvorila ústa. Chvalabohu, jazyk nezapadol. Matne si z kurzu spomínala, že by mu ho inak musela vytiahnuť nasilu. Keby nebola iná možnosť, tak zatváracím špendlíkom. Akoby každý so sebou nosil zatvárací špendlík. No aj tak sa jej z tej predstavy urobilo nevoľno ešte skôr, ako začala s oživovaním. Priblížila sa svojimi ústami

k jeho a začala mu dávať umelé dýchanie. Z úst mu razil kyselkavý zápach zvetraného vína. Muž bol celý zanedbaný. Zlepené, schlpené vlasy, zarastený, staré tričko s veľkou dierou uprostred, na nohách mal tenisky, ktoré si čo-to pamätali. Pozrela sa mu ešte raz do tváre. Premkol ju ohromný strach, pod dlhou ofinou sa mu ťahala obrovská krvavá šmuha. No keď sa lepšie prizrela, uvidela v tej červenej aj kvapky žltej. Bola to farba, nie krv, chvalabohu. Asi nejaký bezdomovec, čo sa vyváľal niekde medzi odpadom od sprejerov. Scarlet v tom uistil aj fakt, že z roztrhaného vrecka nohavíc sa mu vykotúľali dva špinavé plastové vrchnáky. Prečo by normálny človek nosil vo vrecku ulepené staré vrchnáky? Ale aj bezdomovec má právo na život a ona mu ho nesmie vziať. Musí ho zachrániť. Prekonala teda odpor a opäť sa nadýchla, aby obsah svojich pľúc vdýchla do pľúc zraneného muža. Skontrolovala pulz, srdce mu bilo a dýchal. Jej pokusy boli našťastie krátke, záchranka dorazila v rekordnom čase. Prišli súdežne s políciou, ktorá ju ihneď podrobila dychovej skúške. Bola taká vystresovaná, že si nevedela poriadne spomenúť ani na vlastné meno či adresu. Modlila sa, aby to ten muž prežil. Po niekoľkých minútach ho záchranka naložila a húkajúc odviezla do nemocnice. Keď s ňou policajti ukončili všetky formality, pobrala sa do nemocnice tiež. Samozrejme, taxíkom, keďže jej policajti dočasne zadržali vodičský preukaz. Keby to aj neurobili, nedokázala by si opäť sadnúť za volant. Ak by mala menšie auto,

určite by nebola toho chlapa tak doriadila. Lenže kedy ju mama počúvala? A nebola si istá, či si ešte vôbec niekedy sadne za volant. Akéhokoľvek auta. Teraz sa však musela bezpodmienečne presvedčiť, či to muž prežije.

Netrpezlivo sedela na nemocničnej lavičke. Vyzerala ako zmoknutá sliepka, voda z nej stále kvapkala a na zemi pod ňou si vytvárala vlastný potok.

„Koniec sveta sa blíži, koniec sveta sa blíži,“ opakovala bezzubá senilná babka, čo si k nej prisadla.

No veď áno, pomyslela si Scarlet, ak ten chlap neprežije, môj koniec sveta nastane čoskoro. Končne zbadala niekoho v plášti.

„Pán doktor, pán doktor, prosím, počkajte,“ zavolala ma ponáhľajúceho sa muža neurčitého veku.

„Som bufetár,“ oznámil otrávene.

Zahanbená Scarlet si opäť sadla, keď zo sály vyšla korpulentná dáma. Tentoraz si Scarlet prečítala menovku na vrecku zelenkavého plášt'a, bola to správna osoba. Oslovila ju.

„V čom vám pomôžem?“ spýtala sa lekárka.

„Máte tu pacienta, priviezla ho sanitka pred pár hodinami, úraz. Neviete mi, prosím, povedať, ako je na tom?“

„Váš manžel?“

„Ešte to tak,“ zasmiala sa hystericky, ale keď uvidela lekárkin pohľad, uvedomila si, ako jej smiech vyznel. „Prepáčte, stále som v šoku, netuším ani to, ako sa ten muž volá.“

„V tom prípade vám veľmi nepomôžem.“

Scarlet bola zúfalá.

„Prosím, povedzte mi to. Ja, ja... To ja som ho zrazila.“

Doktorka sa na ňu lútosťivo pozrela. Na chvíľu sa zamyslela a potom jej pošepla: „Máte šťastie, vy aj on. Je to slabší otras mozgu a trochu oškretá tvár, ale ruky má zlámané obe. No na to sa našťastie neumiera. Je mimo ohrozenia života. Preboha, nechcete pohár vody? Ste zelenšia ako môj plášť. Dnes mám toho už naozaj dosť, nepotrebujem kriesiť ešte aj vás.“

„Ďakujem.“ Scarlet vďačne prijala pohár vody a poriadne si odpila. Keď sa dozvedela, že muž prežije, pobrala sa domov. Najdôležitejšie bolo, že ho nezabila. S ostatným sa vyrovná postupne. Najskôr si zistí jeho totožnosť, bude sa musieť ospravedlniť, aj keď netušila, ako to urobí čo najcitlivejšie. Ak je ten človek nejaký grobian, možno jej to bude chcieť vrátiť. Oko za oko. Zub za zub. V tomto prípade by jej mohol chcieť zlámať obe ruky. Po svete behá plno magorov. Striaslo ju. Mama jej vždy vyčítala, že si v mysli najskôr vytvorí strašidelný príbeh a potom sa mu poddáva. Čo keď? Čo ak? Mala pravdu, Scarlet sa nepríjemného pocitu nedokázala zbaviť. Na nákup potravín už ani nepomyslela, aj tak by nič nedokázala zjesť. Musí sa bezpodmienečne upokojiť. Najlepšie sa jej to podarí v pokoji domova. Samozrejme, že sa mýlila. Keď odomykala dvere na svojom byte, na chodbe vykúkal starý sused.

Bol síce krátkozraký ako krtko, hluchý ako poleno,
ale akosi vždy dokázal Scarlet vyčítať.

„Dobrý deň, slečna Scarlet. Očula ste už, že voláka
trúba neská zrazila nášho nového suseda?“

V tej chvíli sa zosypala.